

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 1 grudnia 2015 r.

Poz. 5189

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-N.4131.46.12.2015.RJ1 WOJEWODY DOLNOŚLĄSKIEGO

z dnia 27 listopada 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515)

stwierdzam nieważność

§ 3 we fragmencie „*Zasady funkcjonowania Strefy Płatnego Parkowania oraz*” uchwały Rady Miasta Kamienna Góra z dnia 29 października 2015 r. Nr **XII/70/15** w sprawie ustalenia Strefy Płatnego Parkowania na drogach publicznych w Kamiennej Górze, ustalenia stawek opłat dodatkowych za parkowanie oraz sposobu ich pobierania oraz **§ 1** we fragmencie „*funkcjonowania Strefy Płatnego Parkowania oraz*”, **§ 8**, **§ 16 ust. 1**, **§ 17 ust. 3**, **§ 18** we fragmencie „*i nie stanowi podstawy do roszczeń wobec Miasta Kamiennej Góry w przypadku braku miejsc parkingowych*”, **§ 19 ust. 5**, **§ 21**, **§ 22**, **§ 23** i **§ 24 ust. 1** i **2** Załącznika nr 3 do tej uchwały.

Uzasadnienie

Rada Miasta Kamienna Góra, powołując się na art. 13 ust. 1 pkt 1, w zw. z art. 13b ust. 3 i 4 i art. 13f ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 460 z późn. zm.), art. 18 ust. 2 pkt 8, art. 40 ust. 1, art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r., poz. 1515) oraz art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1484), podjęła na sesji w dniu 29 października 2015 r. uchwałę w sprawie ustalenia Strefy Płatnego Parkowania na drogach publicznych w Kamiennej Górze, ustalenia stawek opłat dodatkowych za parkowanie oraz sposobu ich pobierania.

Przedmiotowa uchwała została przesłana pismem Sekretarza Miasta Kamiennej Góry z dnia 03 listopada 2015 r. nr BRM.0711.18.2015 i wpłynęła do Organu Nadzoru dnia 06 listopada 2015 r.

W toku badania legalności uchwały Organ Nadzoru stwierdził podjęcie:

- **§ 3** we fragmencie „*Zasady funkcjonowania Strefy Płatnego Parkowania oraz*” uchwały oraz **§ 1** we fragmencie „*funkcjonowania Strefy Płatnego Parkowania oraz*”, **§ 8**, **§ 21**, **§ 22**, **§ 23** i **§ 24 ust. 2** Załącznika nr 3 do uchwały z istotnym naruszeniem art. 13b ust. 3 i 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 460, zwana dalej ustawą) w zw. z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.);

- **§ 16 ust. 1**, **§ 17 ust. 3**, **§ 18** we fragmencie „*i nie stanowi podstawy do roszczeń wobec Miasta Kamiennej Góry w przypadku braku miejsc parkingowych*” Załącznika nr 3 do uchwały z istotnym naruszeniem art. 7 oraz 45 ust. 1 Konstytucji RP;

- **§ 19 ust. 5** Załącznika nr 3 do uchwały z istotnym naruszeniem art. 13f ust. 1 i 2 w zw. z art. 40d ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych;

- § 24 ust. 1 Załącznika nr 3 do uchwały z istotnym naruszeniem art. 30 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym i art. 13b ust. 3 i 4 oraz art. 13f ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych w związku z art. 7 Konstytucji RP.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o drogach publicznych korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. W świetle dyspozycji przepisu art. 13b ust. 2 strefę płatnego parkowania ustala się na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej.

Organem uprawnionym do ustalania strefy płatnego parkowania jest rada gminy. Zgodnie z art. 13b ust. 3 ustawy o drogach publicznych, rada gminy (rada miasta) na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zaopiniowany przez organy zarządzające drogami i ruchem na drogach, może ustalić strefę płatnego parkowania. Natomiast w myśl art. 13b ust. 4 powyższej ustawy, rada, ustalając strefę płatnego parkowania:

- 1) ustala wysokość stawek opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, z tym że opłata za pierwszą godzinę parkowania pojazdu samochodowego nie może przekraczać 3 zł;
- 2) może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi;
- 3) określa sposób pobierania opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1.

W przypadku nieuiszczenia opłaty, zgodnie z art. 13f ustawy, pobiera się opłatę dodatkową, której wysokość oraz sposób pobierania określone są przez radę gminy. Opłata ta nie może przekroczyć 50 zł.

Stosownie do powyższych przepisów Rada Miasta Kamienna Góra podjęła uchwałę zgodnie z przysługującą jej kompetencją ustawową. Jednocześnie w uchwale znalazły się postanowienia wykraczające poza przyznaną radzie kompetencję. Podkreślić należy, iż każde działanie organu władzy, w tym także Rady Miasta Kamienna Góra musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. Każda norma kompetencyjna musi być tak realizowana, aby nie naruszała innych przepisów ustawy. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest bowiem zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy stwierdzić, iż normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły i literalny. Zakazane jest dokonywanie wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2000 r. (K25/99, OTK 2000/5/141): „*Stosując przy interpretacji art. 87 ust. 1 i art. 92 ust. 1 Konstytucji, odnoszących się do źródeł prawa, takie zasady przyjęte w polskim systemie prawnym jak: zakaz domniemania kompetencji prawodawczych, zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze oraz zasadę głoszącą, że wyznaczenie jakiemuś organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do ustanawiania aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań (...)*”.

W szeregu przepisów zawartych w uchwale, Rada Miasta Kamienna Góra wykroczyła poza kompetencję ustawową przyznaną jej w art. 13b ust. 3 i 4 oraz art. 13f ust. 2 ustawy.

W § 3 uchwały wprowadzono następujący zapis: „Zasady funkcjonowania Strefy Płatnego Parkowania oraz sposób pobierania opłat, o których mowa w § 2 określa Regulamin Strefy Płatnego Parkowania stanowiący załącznik nr 3 do uchwały.”.

Z kolei w § 1 Załącznika nr 3 do uchwały znalazł się zapis, zgodnie z którym: „Regulamin określa zasady funkcjonowania Strefy Płatnego Parkowania oraz parkowania pojazdów samochodowych na drogach publicznych w Strefie Płatnego Parkowania w Kamiennej Górze, wymienionej w Uchwale Nr XII/70/15 Rady Miasta Kamienna Góra z dnia 29 października 2015 r. w sprawie ustalenia Strefy Płatnego Parkowania na drogach publicznych w Kamiennej Górze, ustalenia stawek opłat dodatkowych za parkowanie oraz sposobu ich pobierania.”.

Zauważyć należy, że Rada Miasta wypełniając kompetencję ustawową upoważniona była do ustalenia strefy płatnego parkowania, wysokości opłat w tej strefie obowiązujących oraz sposobu ich pobierania. Brak jest natomiast upoważnienia do określenia zasad funkcjonowania strefy.

Rozwinięciem § 3 uchwały są postanowienia zawarte w Załączniku nr 3 do uchwały.

W Rozdziale 4 Załącznika nr 3 do uchwały, w § 21, § 22 i § 23, zawarto przepisy, które skierowane zostały do administratora Strefy Płatnego Parkowania (w skrócie SPP) oraz pracowników upoważnionych do kontroli wnoszenia opłat za parkowanie w SPP. Określają one m.in. zakres obowiązków kontrolerów administratora SPP odnośnie kontrolowania wnoszenia opłat za parkowanie pojazdów w strefie oraz kontrolowania prawidłowości działania parkometrów. W ocenie organu nadzoru unormowania w tym zakresie (§ 21, § 22 i § 23 Załącznika nr 3 do uchwały) nie mają umocowania w przepisie kompetencyjnym – w szczególności nie można ich zaliczyć do określenia sposobu pobierania opłaty za parkowanie w strefie. Ponadto należy zauważyć, że ich charakter prawny jest zasadniczo odmienny od reszty przepisów zawartych w uchwale.

Artykuł 13b ust. 4 oraz 13f ust. 2 ustawy, na podstawie których podjęto przedmiotową uchwałę stanowi umocowanie do wydawania przepisów powszechnie obowiązujących na terenie gminy. Wydany akt adresowany jest do obywateli i dotyczy ich praw oraz obowiązków. Przedmiotowa uchwała ma charakter aktu ogólnego, skierowanego do nieokreślonego kręgu adresatów i wywołuje skutki prawne poza strukturami organizacyjnymi gminy. Akt ten posiada cechy ogólności i abstrakcyjności, co pozwala na uznanie go za akt prawa miejscowego. Akty prawa miejscowego mają charakter aktów normatywnych podejmowanych przez terenowe organy administracji publicznej. Za ich pomocą organy administracji publicznej w sposób władczy (jednostronny) mogą określać reguły zachowania dotyczące generalnie (nie imiennie) oznaczonych kategorii podmiotów w abstrakcyjnie (a więc również niekonkretnie) wskazanych sytuacjach (P. Lisowski, Powiat. Z teorii. Kompetencje. Komentarz., red. J. Boć, Wrocław 2001 r., s. 80). Zatem cechą charakterystyczną aktów prawa miejscowego jest wprowadzenie do porządku prawnego nowych norm prawnych, obowiązujących w sposób generalny i abstrakcyjny na terenie właściwości danego organu.

Rozdział 4 uchwały jest natomiast adresowany do innego kręgu odbiorców – administratorów SPP i pracowników upoważnionych do kontroli wnoszenia opłat za parkowanie w SPP, którzy stanowią podmioty organizacyjnie podporządkowane jednostce samorządu terytorialnego bądź też współpracują z gminą na podstawie umów cywilnoprawnych. Niedopuszczalne jest wprowadzanie w akcie prawa miejscowego postanowień stanowiących w istocie akty kierownictwa wewnętrznego czy podlegających regulacji umownej. Potwierdzeniem stanowiska organu nadzoru jest w tej kwestii wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 7 lutego 2013 r. *„Gdy zaś idzie o określenie (...) zadań i obowiązków kontrolerów strefy płatnego parkowania, wskazać przyjdzie, że są to sprawy wyłącznie organizacyjne, które w żaden sposób nie regulują praw i obowiązków podmiotów zobowiązanych do wnoszenia opłat. Tego rodzaju materia nie ma zatem charakteru zewnętrznego, co jest istotą aktu prawa miejscowego, podejmowanego w trybie art. 13 b ust. 4 ustawy o drogach publicznych. Adresatem tych norm mogą być wyłącznie podmioty korzystające ze strefy płatnego parkowania, a nie pracownicy takich stref.”* (sygn. II SA/Gl 1252/12, LEX nr 1277957).

Kolejne postanowienie, będące w istocie wprowadzeniem zasad korzystania ze strefy parkowania, znajduje się w § 24 ust. 2 Załącznika nr 3 do uchwały. W tym przepisie Rada Miasta wskazała miejsca, w których przyjmuje się uwagi dotyczące funkcjonowania SPP oraz reklamacje związane z nałożonymi opłatami dodatkowymi. Wskazana regulacja nie mieści się w zakresie upoważnienia ustawowego przyznanego Radzie Miasta – nie stanowi ustalenia wysokości stawek opłat, ani sposobu ich pobierania. Kwestia ta ma charakter organizacyjny, stanowiąc zasady korzystania ze strefy płatnego parkowania i jako taka nie powinna znaleźć się w uchwale podjętej na podstawie art. 13b ust. 3 i 4 oraz art. 13f ust. 2 ustawy. Rada wykroczyła więc poza przyznaną jej kompetencję ustawową co stanowi istotne naruszenie art. 13b ust. 3 i 4 oraz art. 13f ust. 2 ustawy w zw. z art. 7 Konstytucji.

W § 8 Załącznika nr 3 do uchwały Rada Miasta postanowiła: *„Od opłat o których mowa w § 3 zwolnione są pojazdy wymienione w art. 13 ust. 3, 3a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. 2015 r. poz. 460 z póź. zm.)”*.

We wskazanej wyżej regulacji Rada wyznaczyła krąg podmiotów, które są zwolnione od opłat za parkowanie pojazdów w strefach płatnego parkowania. Tymczasem norma kompetencyjna wynikająca z art. 13b ust. 4 ustawy o drogach publicznych nie przewiduje możliwości dokonywania przez Radę zwolnień z tychże opłat, lecz jedynie umożliwia organowi stanowiącemu wprowadzenie stawki zerowej dla niektórych użytkowników drogi. Wskazać tutaj należy, że pomimo skutków w postaci braku obowiązku

uiszczania opłaty za parkowanie, instytucje „zwolnienia z opłaty” i „stawki zerowej opłaty” nie są tożsame. W zakresie zwolnienia z opłat stanowi bowiem ustawa w art. 13 ustawy o drogach publicznych, poprzez ścisłe określenie kategorii podmiotów, którym takie zwolnienie z opłat przysługuje. Z kolei stawka zerowa jest jedną z preferencyjnych form opłaty za parkowanie jaką może wprowadzić organ stanowiący gminy. Odnosi się ona do tych podmiotów, które co do zasady mają obowiązek uiszczenia opłat (nie są zwolnione z mocy ustawy), ale z uwagi na ich właściwości i cechy, organ stanowiący gminy może zdecydować o niepobieraniu opłat, poprzez ustalenie stawki zerowej opłaty. Przykładem takich podmiotów mogą być okoliczni mieszkańcy, taksówkarze, kobiety w ciąży, właściciele bądź użytkownicy pojazdów zaopatrzeniowych itp.

W świetle powyższego Rada nie była upoważniona do dokonywania zwolnień podmiotów w sposób określony w § 8 Załącznika nr 3 do uchwały.

Należy podkreślić, że zgodnie z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Realizując kompetencję organ stanowiący musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Ponadto należy podkreślić, że normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii.

Niezależnie od powyższego wprowadzona w § 8 Załącznika nr 3 do uchwały regulacja w istocie modyfikuje art. 13 ustawy o drogach publicznych. Na podstawie bowiem art. 13 ust. 5 ustawy o drogach publicznych zwolnienie z opłat za parkowanie w strefach płatnego parkowania przysługuje również podmiotom korzystającym z drogi publicznej, w przypadku wykonywania przez nich przejazdu w ramach pomocy humanitarnej lub medycznej. W stosunku do tej kategorii podmiotów zwolnienie z opłat następuje w drodze decyzji administracyjnej, wydanej przez ministra właściwego do spraw transportu, na wniosek podmiotu występującego o takie zwolnienie. Rada dokonała zatem nieuprawnionej modyfikacji przepisu zawartego w akcie normatywnym wyższego rzędu.

W **§ 16 ust. 1** Załącznika nr 3 do uchwały określono, iż *„W razie utraty lub kradzieży karty abonamentowej nie przysługuje zwrot kosztów za nie wykorzystany okres jej ważności.”*. W **§ 17 ust. 3** Załącznika nr 3 do uchwały postanowiono, że *„Niepełne wykorzystanie biletu parkingowego nie uprawnia do żądania zwrotu wniesionej opłaty.”*. Przepisy te w sposób jednostronny wyłączają więc możliwość dochodzenia zwrotu wniesionej opłaty. Podobny zapis zawiera **§ 18** Załącznika nr 3 do uchwały (we fragmencie: *„i nie stanowi podstawy do roszczeń wobec Miasta Kamiennej Góry w przypadku braku miejsc parkingowych”*), który wyłącza możliwość dochodzenia roszczeń wobec Miasta Kamiennej Góry przez posiadaczy karty abonamentowej w przypadku braku miejsc parkingowych.

Postanowienia dotyczące roszczeń osób parkujących w strefie wobec gminy nie mieszczą się w zakresie upoważnienia ustawowego do podjęcia przedmiotowej uchwały. Ponadto w swojej treści naruszają art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, który stanowi, iż *„Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.”*. Poprzez uiszczenie opłaty dochodzi do nawiązania stosunku prawnego między gminą a osobą uiszczającą opłatę, w którym na skutek uiszczenia opłaty powstaje uprawnienie do parkowania samochodu w strefie płatnego parkowania. W związku z faktem, że przepisy konstytucji, a także normujące postępowanie sądowe (a więc przepisy wyższego rzędu niż uchwała rady gminy) dają każdemu możliwość zwrócenia się do sądu w celu rozstrzygnięcia danej sprawy (zwłaszcza dotyczącej sporów wynikających z umów) należy uznać za przekroczenie uprawnień działanie Rady Miasta polegające na arbitralnym wykluczeniu możliwości dochodzenia roszczeń przez adresata aktu prawa miejscowego. O ile nie istnieje regulacja umożliwiająca stronie dochodzenie żądania spornych odsetek lub ewentualnych roszczeń o charakterze odszkodowawczym na drodze administracyjnoprawnej, pozostaje jej wyłącznie dochodzenie ich w postępowaniu cywilnym przed sądem powszechnym (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 2 października 2008 r., sygn. akt II SA/Go 399/08).

W **§ 19 ust. 5** Załącznika nr 3 do uchwały postanowiono, iż *„Opłata dodatkowa podlega przymusowemu ściągnięciu w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”*

Rada miejska nie posiada uprawnień do określenia sposobu egzekucji opłat dodatkowych – zgodnie z upoważnieniem ustawowym, rada zobowiązana jest określić sposób pobierania opłat, w którym to pojęciu nie mieści się określenie sposobu dokonywania egzekucji należności. Ponadto tryb ściągania opłat

w stosunku do opłat dodatkowych zawarty jest w art. 40d ust. 2 ustawy o drogach publicznych, który stanowi iż „2. Opłaty, o których mowa w art. 40 ust. 3, wraz z odsetkami za zwłokę, opłaty, o których mowa w art. 13f ust. 1, oraz kary pieniężne, o których mowa w art. 13k ust. 1 i 2, art. 29a ust. 1 i 2 i art. 40 ust. 12, wraz z odsetkami za zwłokę podlegają przymusowemu ściąganiu w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.” Rada Miasta wprowadzając swoją regulację nie tylko powtórzyła więc przepis ustawowy, ale także dokonała jego nieuprawnionej modyfikacji poprzez pominięcie obowiązku przymusowego ściągania wraz z opłatą odsetek za zwłokę.

Orzecznictwo wielokrotnie wskazywało, że powtórzenia i modyfikacje zapisów ustawowych w aktach prawa stanowionych przez organy jednostek samorządu terytorialnego, należy zakwalifikować jako istotne naruszenia prawa ze względu na ich wysoce dezinformujący charakter (wyrok NSA z 16 czerwca 1992 r., ONSA 1993/2/44; wyrok NSA z 14 października 1999 r., OSS 2000/1/17; wyrok NSA 6 czerwca 1996 r., sygn. SA/Wr 2761/95, nie opubl.). Powtarzanie regulacji ustawowych, bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy uchwały mogłoby skutkować odmienną lub sprzeczną z intencjami ustawodawcy interpretacją. Trzeba bowiem liczyć się z tym, że zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go zamieszczono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy. W takim kontekście, zjawisko modyfikacji w aktach prawnych przepisów zawartych w aktach hierarchicznie wyższych, należy uznać za niedopuszczalne.

W § 24 ust. 1 Załącznika nr 3 do uchwały Rada Miasta postanowiła, że: *„Wzory biletów parkingowych, kart abonamentowych i wezwań-raportów, określa administrator strefy w uzgodnieniu z Burmistrzem Miasta Kamienna Góra.”*

Ponownie stwierdzić trzeba, że Rada Miasta Kamienna Góra wykroczyła poza przyznaną jej kompetencję ustawową. Nie można uznać, że określenie wzorów biletów parkingowych, kart abonamentowych czy wezwań-raportów stanowi określenie sposobu wniesienia opłaty. W ocenie organu nadzoru kwestie dotyczące wprowadzania wzorów powyżej wymienionych dokumentów (potwierdzających uprawnienie do skorzystania ze Strefy Płatnego Parkowania) w tej sytuacji związane są z szeroko rozumianym wykonywaniem uchwały i jako takie należą do kompetencji organu wykonawczego gminy, tu: Burmistrza Miasta.

Zgodnie z przepisami ustawy o samorządzie gminnym to wójt (burmistrz, prezydent miasta) określa sposób wykonywania uchwał (art. 30 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym). W świetle powyższego kwestionowana regulacja, odnosząca się do sposobu wykonywania przedmiotowej uchwały nie znajduje oparcia w normie kompetencyjnej z art. 13b ust. 3 i 4 i art. 13f ust. 2 ustawy o drogach publicznych. Odwołać się tutaj należy do wcześniej poczynionych wywodów dotyczących wynikającego z art. 7 Konstytucji obowiązku działania organów administracji publicznej w granicach i na podstawie prawa.

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego, w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Zgodnie z art. 92 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski:
T. Smolarz